

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟ

από τη ΓΙΟΛΑ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ • argiropoulou@atticamedia.gr

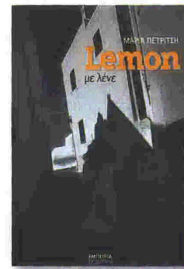
«ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΡΥΖΙ», Άννα Μοί, εκδόσεις: «Gema». Μαύρο ρύζι είναι το λευκό που αερβήρεται με... μύγες! Η Άννα Μοί μας μεταφέρει στο Βιετνάμ του 1968 με την «ωμή ενηλικίωση» που έφερε η σύλληψη αυτής και της αδελφής της στις φυλακές. «Δεν ξέρω αν τα πινάγματα από το ηλεκτρικό ρεύμα προκάλεσαν σκληρήνωση στα μέρη του κορμιού μου όπου βλασταίνει η ζωή. Δεν ξέρω αν θα μπορέσω κάποτε ν' αφήσω έναν άντρα να μ' αγγίξει. Δεν ξέρω αν μπορώ ακόμα να κάνω παιδιά. Δεν θρήνησα ποτέ το έμβρυο που χάθηκε μέσα σ' έναν αιμάτινο θρόμβο, στα γραφεία της αστυνομίας της αποβάθρας Χαμ Του. Ένας αιμάτινος θρόμβος με λίγο ανθρώπινο ιστό, ένα ίχνος παιδιού, μάλλον ένα κομμάτι του εαυτού μου, εκείνο που υπέκυψε στα βασανιστήρια». Ένα ντοκουμέντο «ελεγεία στη χαμένη αθωότητα...

«ΔΕΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΑΩ ΠΙΑ», Θανάσης Χαϊμωνάς, εκδόσεις: «Πατάκη». Μια μυστηριώδης γυναίκα – παρελθόν. Μετά από οκτώ χρόνια του δίνει «σήμα ζωής» και πάει να την πάρει από το αεροδρόμιο. Στην πορεία της γνωρίζει ένα φίλο του. Η έλξη, ομοιοβία. Την ηγναίνει και την αφήνει σε ένα νησί με «φύλακες» τους γονείς του κι αυτός έρχεται στην Αθήνα. Την επομένη, φοβισμένη, φεύγει κι αυτή. Στο καράβι της επιστροφής την περιμένει μια έκπληξη. Ο... «Δεν σ' αγαπάω πια» είναι εδώ. Μια, δυο λέξεις και... τη ρίχνει στη θάλασσα. Μόνη και ανίσχυρη. Όσο γι' αυτόν ξανασυναντά το φίλο του σαν να μη συμβαίνει τίποτα κι όταν μια τύψη τον ξυπνάει το βράδυ λέει «Δεν σ' αγαπάω πια» στη ζωή, δίνοντας τέλος... Ερωτικό θρίλερ ή μια μπαλάντα για την απώλεια, τη μοναξιά και για το παράδοξο της ανθρώπινης φύσης;

«ΠΟΤΕ ΑΕΙΖΕΙ ΝΑ ΕΠΙΜΕΝΕΙΣ»... και πότε πρέπει να το ξεχνάς, Seth Godin, εκδόσεις: «Κριτική». Ισχυρίζονται: «Ο επιμένων νικά». Είναι όμως νικητής πάντα αυτός που δεν εγκαταλείπει τη μάχη; Αυτός που, αγνοώντας τις συνέπειες συνεχίζει την προσπάθεια σε όλες τις περιστάσεις; Ο συγγραφέας ανατρέπει τα στερεότυπα αποδεικνύοντας πως ένα από τα χαρακτηριστικά των πετυχημένων ανθρώπων είναι ότι κατανοούν πότε και πού πρέπει να επιμένουν και πότε να... οπισθοχωρούν βρίσκοντας εναλλακτικές αφού η επιτυχία προϋποθέτει πέραν της τόλμης και της σκούραστης προσπάθειας την ευελιξία και την ικανότητα προσαρμογής σε νέα δεδομένα. Ο καλός καπετάνιος δεν είναι αυτός που ακολουθεί πορεία «πρόσω ολοταχώς», αλλά αυτός που περνά ανάμεσα από τις ξέρες αποφεύγοντας τους υφάλους.

«LEMON», Μαρία Πετρίτη, «Εμπειρία Εκδοτική». Ιδιόρρυθμες, αλλόκοτες αλλά και καθημερινές ιστορίες ανθρώπων που τις διηγούνται σε πρώτο πρόσωπο. Όνειρα που γκρεμίζονται κι άλλα που διεκδικούν, γενναία, μερίδιο στην πραγματικότητα. Ερωτικά παιχνίδια και ανάλογες φαντασιώσεις, προσρμομοί και δρόμοι για καινούργιες ζωές και ξεκινήματα, έργα τέχνης φτιαγμένα με τεχνικές που δύσκολο είναι να μαντέψει κανείς, ραβασάκια με μηνύματα απλά, αλλά και πολύπλοκα, ευεργετικές βροχές, πόθοι και φτηνά ξενοδοχεία, απολογισμοί χρόνων, μάγια και ιδανικοί έρωτες, επικίνδυνα χειρουργεία αλλά και... σχέσεις και συμφορές και παρών παντού και πάντα ο άνθρωπος που ψάχνει και ψάχεται, διαρκώς μπερδεμένο κουβάρι που ζητά απαντήσεις, ακροβατώντας ανάμεσα στο εφίπτο και το ανέφικτο.

«ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΒΕΡΘΑΣ»

Φωτεινή Τσαλικογλου, εκδόσεις: «Καστανιώτη»

Πώς η τέχνη, η επαφή μαζί της, μπορεί να σου ανοίξει δρόμους να σκεφτείς, να καλέσεις τη μνήμη, να έρθεις αντιμέτωπος με τα τραύματά σου, να συμφιλιωθείς μαζί τους, να προχωρήσεις; Όχι με τη... «θεραπεία», αλλά με τη γνώση. Αυτή τη γνώση που δεν σε κάνει απαραίτητα πιο δυνατό, αλλά αναμφίβολα σε κάνει καλύτερο άνθρωπο. Σε αυτό το βιβλίο της καθηγήτριας ψυχολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου Αθηνών, η ηρωίδα «αινομυμεί» με τα «φαντάσματα» και τις μνήμες που τη στοιχειώνουν από παιδί. Μνήμες, κάποιες από αυτές κοινές ίσως για αρκετά παιδιά που όπως η Βέρθα μεγάλωσαν ή μεγαλώνουν κι αυτά σε μια ανήσυχη πόλη. Σε μια πόλη που ο ένας έμαθε να πληγώνει τον άλλον και σε ένα σπίτι που αυτοί που το έφτιαξαν και υποτίθεται πως είναι επιφορτισμένοι να «σε προστατεύουν, αυτοί οι ίδιοι σου γδερνουν το δέρμα για να αποθέσουν κάπου εκεί βοήθεια το μόνιμο δηλητήριο της αμφισβήτησης, της ανασφάλειας, της απώλειας, της προσδοσίας, της εγκατάλειψης. Αυτοί που λέγονται γονείς. Γι' αυτούς μιλάμε. Κρυφά από αυτούς, η Βέρθα που έχει το μαγικό χάρισμα να μαντεύει τα μελλούμενα και να συγκρατεί στη μνήμη της παλιές και ξεχασμένες εικόνες, συχνά λεπτομέρειες, που η δυναμική τους «ωστόσο έχει σταμπάρει το χαρακτήρα και τις επιλογές της, «αινομυμεί» τα βράδια με το φάντασμα του μικρού αδελφού της. Όταν την επισκέπτεται στο διαμέριό της αγκαλιάζονται, πειράζονται, λένε τα μυστικά τους, κάνουν ζαβολιές, «ανταλλάσσουν» τους φόβους τους. Και ενώ τούτη η παράξενη σχέση με το φάντασμα της δίνει την αγάπη και το «Μαζί» που της στερούν οι άλλοι, η σχέση με τη δασκάλα ζωγραφικής στο σχολείο της που τη «μυμεί» στην τέχνη την κάνει να συνειδητοποιήσει όλους τους πόνους – τατουάζ, στη ζωή της. Κι έτσι η Βέρθα γνωρίζοντας από κοντά τα έργα ανθρώπων που δεν σβήνουν στο χρόνο, με το πινέλο της συνειδητότητας και της αυτογνωσίας, «ζωγραφίζει» το δικό της πορτρέτο μέσα από τα τραύματά της, αιώνια κι αυτά, για όσες κι αν ζήσει ζωές, όπως τα έργα του Μπαλιός και του Καραβάντζο... Διαβάστε το!

